

Tillfällighets-dikter /

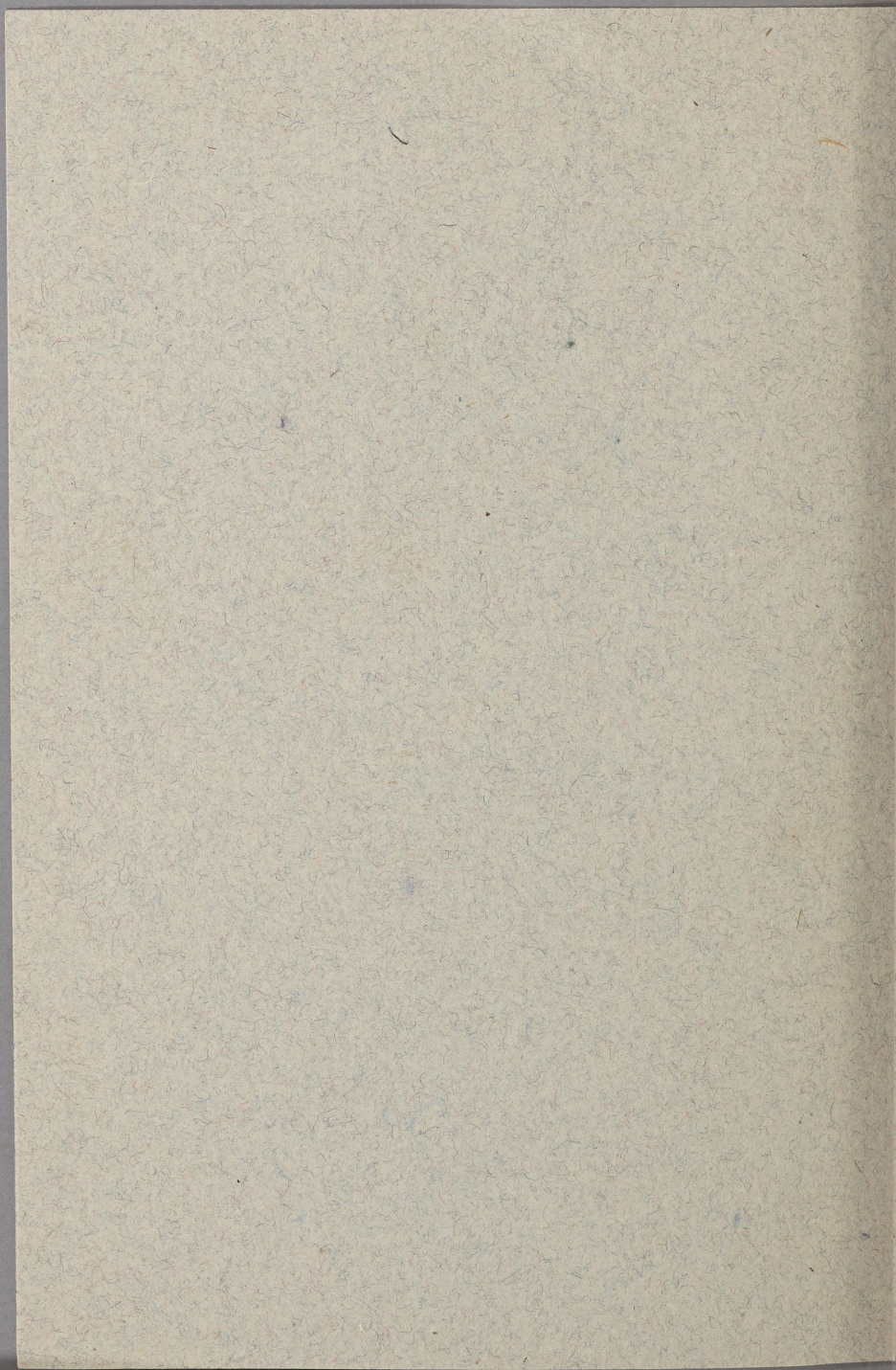
81 A Br. 1896

TILFALLIGHETS DIKTER

Vitt. In.
(Bn)
o
1896

Stokholm
1896

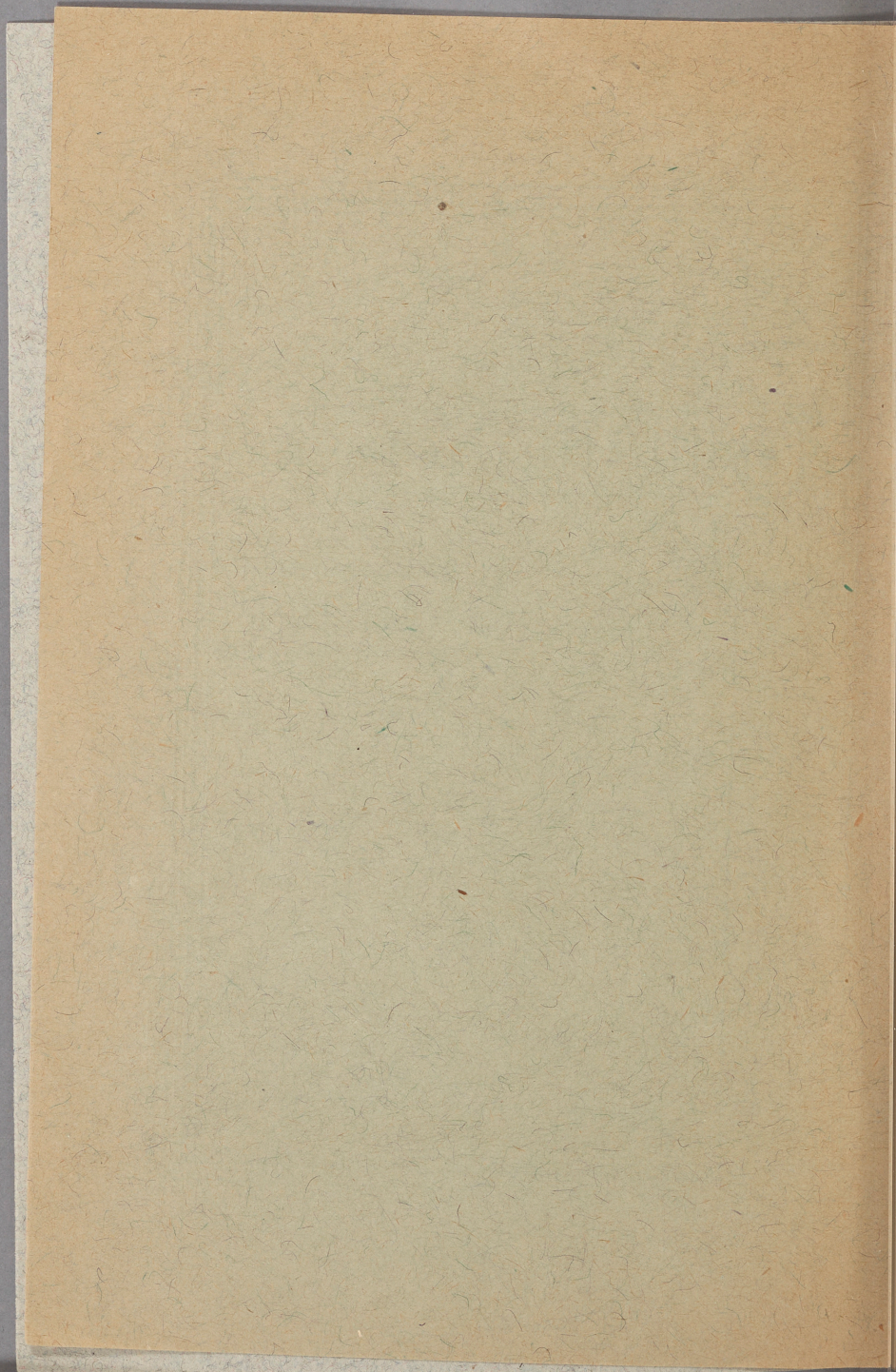
Gillfällighets-

dikter

af

E—n

STOCKHOLM,
GULLBERG & HALLBERGS BOXTRYCKERI,
1896.

Tillfällighets- ||
 || dikter

---

af

€—n

STOCKHOLM,
GULLBERG & HALLBERGS BOKTRYCKERI,
1896.

Midsommaren år 1869.

I kalla ilar nordanstormen hviner
 Och dödens andedrägt kring fältet sprider.
 Högsommaren förbytt i höst omsider
 Med sina töcken, sina dystra miner.
 Väl samma sol som för på fästet skiner,
 Der fram emellan dystra moln hon skrider,
 Dock synes att med mattad eld hon strider
 Mot vintermolnens hotande laviner.

Bäst är jag ifrån nordanlanden flyr
 Och kosan emot bättre nejder styr,
 Dit, der orangen doftar, lagern blommar,
 Och skön naturen står i högtidsskrud
 Och lundens foglar höja sångens ljud
 I skötet af en mild, en evig sommar.

Men hvarför klaga öfver nordens sommar?
 Väl är den kort och äfven någon gång,
 Då solen döljes bortom kalla molnen,
 Rätt kuslig såsom nu. — Då molnen seglat
 Sin kos, hon strålar desto klarare
 Och gläder all naturen . . . Lika mycket,
 Om nordens sommarsol ej skiner öfver
 Orangelundar eller drufvokullar,
 Hon väcker dock till lif en rik natur,

Storslagen och omvexlande. En dag
 Så lång som vår, en sommarnatt så kort,
 Har intet annat land. Den långa dagen
 Ger solen mera kraft att drifva fram
 En ymnig skörd, som lönar odlarns möda,
 Som gifver men'skorna och djuren föda.
 Naturen här är mera helsosam;
 Ty friska vindar vexla alltemellan
 Och rensa luften. Det är ytterst sällan
 Farsoter eller febrar härja här;
 Och komma de nå'n gång, som nog väl händer,
 De »importerats» ifrån söderns länder
 Liksom så mycket annat. Norden är
 Ej deras hemland; vid dess friska stränder
 De trivas ej. Besöket blifver kort
 Dess bättre, hemska gästen drager bort;
 Till egna härden helst han återvänder.
 Här vanligen går allt sin jemna gång,
 Naturen gör ej några vilda språng.
 Jordbäfningar, cykloner, vattufflöden
 — Långt fruktansvärdare än sjelfva döden,
 Allt lefvande till skräck och stort förfång —
 Hur ofta härja de ej södra jorden?
 Om någon gång de ock hemsöka norden,
 Det sker dock skonsamt . . . Alltså, med ett ord:
 Af hvad, som blifvit anfördt, nog man finner,
 Att just vår karga, kära fosterjord
 Uppå jemförelsen rätt mycket vinner. —
 Nå, hvar och en berömmar sitt; det är
 Natur i det. — Så blifver fosterlandet
 Kärt för hvart känsligt sinne. Der man föddes,
 Der vaggan stod, der barndomstiden svunnit,
 Man önskar äfvenledes få en graf,
 Att der i lugn en gång få hvila ut
 Från jordens stormar, lifvets små bekymmer.
 Den flygtige, som ingenstädes trifves,
 Må gerna simma bort till fjärran land

Utöfver Vesterhafvets blåa djup
 Och jaga efter lyckans tomma drömbild.
 Jag stannar heldre kvar i gamla Manhem,
 Med sina fjällar, sina stora minnen.
 Långt mera kärt att få i stillhet verka
 Inom det land, der först man skådat dagen.
 Det land, som vårdade ens spåda barndom,
 Gaf ynglingen uppfostran, skydd och vård;
 Det gamla landet med sin ärfda frihet,
 Som aldrig kufvats af en oväns hand,
 Det är dock värdt att älskas. -- Det har äfven
 På mannen anspråk. -- Uti detta land
 Der skall mig nog en tarflig näring unnas;
 Och har man den, behöfver man väl mera?
 Ej mycket fordrar den, som är förnöjd.
 Den sanna lyckan bor ej uti flärden
 Och öfverflödet trånar hon ej efter.
 På ytan utaf tingen flyter skummet;
 På djupet dväljes lugnet, lifvets kärna,
 Som diamanter i de djupa schakter.
 Den ligger ej i dagen för en hvar
 Att kunna blända ögat med sitt sken
 Och därför endast utaf få den sökes.

Du store Ande, Du, som bor derofvan,
 Som verldar skapade och verldar styr
 Med kraften af ditt ord, din allmakts »varde»!
 Du styr ock menskobarnens skilda öden.
 Ej ens en sparf till jorden faller ner
 Emot din vilja. -- Så Du vårdar allt
 Med din försyn... Hvi skulle Du mig glömma?
 Ack, menskobarnen gå på skilda vägar
 Att söka dig, outransaklige,
 Som inget människoförnuft kan fatta,
 Likväl de tro sig hafva, de förmätne,
 Den rätta vägen funnit en och hvar,

Och sedan döma och fördömma de
 Hvarandras lära, tvista sent och tida
 Om formerna, om ritus. — Hvem har rätt? —
 Den dygden öfvar, lifvets pligter fyller
 Och nalkas dig med fromt och ödmjukt hjerta
 Han är på rätta vägen stadd, han må
 Tillhöra hvilken tro, hvad sekt som helst.
 För dig ett ödmjukt sinne mera gäller
 Än menskofunder, tomma abstraktioner.
 Må dessa tankar mig en sporre bli
 Till dygden, himlaspråkets poesi,
 Som diktades uppöfver stjärnerader
 Af dig, Du alla väsens gode fader! —

Vid en festmiddag 1870.

I.*

Säg, hvad månde väl för orsak vara
 Att vi sammankommit hit i dag?
 Har det skett uti det syfte bara
 Att få festa om i gästfritt lag?

Eller ha vi kanske kommit samman
 För att orda här om tidens strid?
 Eller kanske, att i skämt och gamman,
 Nöta bort en stund i ro och frid?

Intetdera! Annat syfte eger
 Detta »meeting» . . . det är känslan, som

* Till afgående kronofogden J. Lindeberg.

Hvisskar inom våra bröst och säger
Något, som vi vilja orda om.

Vi ha kommit hit att dig hembära
Tack och vördnad, ädle riddersman!
Du, som gråhårskronan bär med ära!
Och, som därför allas aktning vann.

Troget verksam många år Du sträfvat
I vår ort med nit uti ditt kall.
Ingen detta vittnesbörd dig jäfvat
Eller framgent dig det jäfva skall.

Med din skarpa blick Du alltid redde
Hvarje dunkel sak med klarhet ut.
Med din starka viljekraft Du ledde
Hvarje företag till lyckligt slut.

Känd på högre ort, Du snart dig finner
Ihågkommen med utmärkelse.
All erkänsla åt förtjensten vinner
Bifall hos hvar redligt tänkande.

Mången i affärsbetryckets plåga
Sett och se till dig som till en far.
Söka råd och efter mycket fråga;
Finna råd och på hvar fråga svar.

Fast Du lemnat embetsmannabanan,
I din verkningskrets Du käns igen.
Arbetsam och nitisk, enligt vanan,
För det allmänna Du verkar än.

Alltså vi vår tacksamhet dig bringa
För den långa tid, Du varit vår!

Tag vår hyllning mot, fastän om ringa,
Den likväl från varma hjertan går.

Måtte Du ännu få lefva länge
För de dina, för oss alla här.
Fridfullt lefnadssolens strålar tränge
Ännu, då den i sin nedgång är! —

II.*

Välkommen, helsa vi dig, Du man med de vänliga dragen,
Du, som din vördade faders embete tagit emot!
Innerligt gladde det oss, då vi omsider förnummo
Att utnämningen blef såsom vi hoppats förut.
Känd för ditt redliga nit, din viljekraft, din förmåga,
Egenskaper, som fordras af en förtroendeman.
Dock hvad mera än är: en fast karakter och ett hjerta.
Som varmt klappar för allt, hvilket är ädelt och godt.
Alltså, med den kompetens, som embetsmannen bör ega,
Hjertligt lyckönska vi dig till din förtroendepost!
Embetet fordrar sin man, mångsidig är tjensten och viktig,
Med allmänheten den har mycken beröring jemväl.
Men du den pröfvat förut och därför känna vi äfven,
Att Du skall fylla din plats, såsom det höfves en man.
Måtte uti många år Du, likt din vördade fader,
Känna dig lycklig och nöjd, verkande bland oss som han.
Tag vår lyckönskan emot, var viss den är uppriktigt
menad,
Då vi välkomna dig här, högt värderade vän!

---

* Till nyutnämnde kronofogden H. Lindeberg.

III.*

Ännu vi hafva här en tredje man,
 För hvilken denna sammankomst är afsedd.
 Vi helsa dig ock hjertligen välkommen
 Bland oss och till din nya verkningsskrets
 Och önska, att Du der må trefnad finna!
 Ej känd af oss förut, såsom de två
 Af hedersgästerna, vi förut helsat,
 Vi känna dig par renommée, ty ryktet
 Har redan sagt oss mycket, dig till fromma,
 Om egenskaper, hvilka tiden fordrar
 Af tjenstemannen. — Tiderna förändras
 Och vi med dem. — Den gamla goda tiden
 — Så kallar man den ju — var bra i mycket,
 Dock ej i allt — och hvilken tid är det?
 Den hade dock den osed, att betrakta
 Ej tjenstemannen till för folkets skull,
 Men väl tvärtom . . . det duger nu ej mera.
 Human, tillmötesgående och punktlig
 Bör tjenstemannen vara; och man sagt oss,
 Att Du dokumenterat dig som sådan.
 Inom den ort, Du lemnat. Ryktet går
 Såsom man vet i förväg, synnerligast
 Då frågan gäller män i statens tjenst.
 Och inget ondt i det. Vi tro oss märka
 Af denna korta sammankomst idag
 Att det har sanning talat; det oss gläder.
 Alltså vår hjertliga välönskan tag
 Då vi i dessa kära vänners lag
 Dig, såsom en af våra, hjertligt trycka,
 Tillönskande dig helsa, trefnad, lycka! —

---

* Till nyutnämnde häradsskrifvaren Lind.

Till triumviratet.

IV.

Se bålen står och ångar än på bordet!
 Så fatten därför glasen nu en hvar.
 Jag tar mig frihet än en gång ta' ordet,
 Fast mycket just att säga jag ej har.
 Vi hafva samlats här att skålar tömma
 För hedersgästerna, de kära tre.
 Alltså vi böra ej vårt uppdrag glömma.
 Än mycket återstår, som man kan se.

Af gammalt känt tretalet ju man prisar
 — Vi särskild orsak dertill ha också —
 Den trio, här är fråga om, oss visar
 Att ännu gamla sanningar bestå.
 De män, som äro föremål för festen,
 Vi värdsamt trycka först och sist. Det hör
 Ju ock till vårt program idag — för resten
 Må glasen röras — också som sig bör.

Man vet ju, att från jordens skilda zoner,
 I köld som hetta, drufvan priset vann.
 Anakr'on, Bellman i högstämnda toner
 Besjungit den . . . Och ännu tycker man
 Att laget blefve trist, om man ej hade
 En tår ibland af drufvans fabrikat.
 Och som vi ha den här, vi tömma glade
 En bottenskål för vårt triumvirat!

Vid en fest år 1870.*

Du fått befordran. Nog för längesedan,
Om Du densamma sökt, du då den fått.
Emellertid tillfölje deraf, redan
Du ämnar lemna oss — derföre blott
Vi kommit samman — vänner aldrig svika —
Att säga dig ett tack och ett farväl tillika.

Med viljekraft, med dugande förmåga,
Uti ditt kall, med tanken skärpt och klar,
Du fattade och redde hvarje fråga
Hur dunkel och invecklad än den var.
Tillmötesgående och glad bland vänner
Du städse varit. Sådan man dig känner.

Derföre också röjde sig hos mången,
Då din befordran blef offentliggjord
— Fast den oväntad icke var den gången —
En egen känsla, blandad . . . med ett ord:
Å ena sidan det oss glada gjorde,
Att se förtjensten lönad som sig borde.

Å andra sidan — egoistiskt är det
Att tänka så, det medges må helt visst —
»För vännen snart till höga norden bär det
Och vi ha då för alltid honom mist.
Ett tomrum lemnar han, ej lätt att fylla.»
Så tänkte vi, den tanken städs vi hylla.

---

* Till nyutnämnde förste landtmätaren i Westerbottens Län,
Svanberg.

Nåväl, det kan ej ändras: Bort du drager
 Dit nya pligter kalla dig till sig.
 Alltså, förrän farväl från oss Du tager,
 Vår hjertliga välönskan egnas dig.
 Må trefnad, lycka dig allt framgent följa
 Uti ditt nya hem vid »Bottnens» bölja!

Tänk någon gång, då efter dagens strider,
 Sig tanken hvilar från ett lifs besvär,
 På dessa nejder, på de flydda tider,
 På gamla vänner, dem Du lemnat här.
 De glömma aldrig dig, de gerna minnas
 Den gamle vännen, hvar han än må finnas.

Och då vi skåda klara norrskensflamman,
 Hvars silfvervågor bryta sig mot skyn,
 Och Karlavagnens stjernor, allesamman,
 Med sina guldklot stråla för vår syn,
 Då tanken flyr mot norra himlaranden
 Till vännen hän i höga Nordanlanden.

Grubblaren.

Vid skenet, som den matta lampan sprider,
 Han lutar dyster pannan uti handen.
 Han djupa suckar drar, den qvalda anden,
 Som kämpar emot ödet hårda strider.
 Hur lycklig var han ej i fordna tider,
 Då hoppet vinkade från stjernelanden.
 Likt seglaren, som ser en skymt af stranden,
 Så tänkte han ock hamnen nå omsider.

En hägring dock var allt, som blott bedrog.
 Ja, sjelfva hoppet bleknade och dog;
 Den sista stjernan slocknade i natten.
 Så flydde han — inbillningens edol —
 Nu irrar tanken utan hopp och mål
 Som arkens dufva öfver flodens vatten.

— — — — —
 Vid en fest 1872.*
 — — — — —

Byggmästare, tillåten här att jag
 Får ställa några enkla ord till Eder.
 Besigtningen, som försiggått idag,
 Anledning gett, att uti detta lag
 De anspråkslösa rimmen skrifva neder.

Vår kyrkobyggnad nu fullbordad är.
 Afsynad, godkänd, den tillfullo visar
 Det mästerskap, som arbetet beskär
 Dess rätta pregel ock som vittne bär
 Om redlig sträfvan. »Verket mästarn prisar.»

Och vi * som närmare med Eder stått
 Uti beröring under byggnadstiden,
 Välvilja alltid rönt och dervid fått
 Erfara huru fridfullt allting gått.
 Här fridens tempel blifvit byggt med friden.

Så har en missnöjd blick ej blifvit spord
 Från honom ens, som arbetet bedrifvit.*

* Till byggmästarne Nyström vid Högby nya kyrkas afsyning.

* Byggnadskommittén.

* Verkmästaren.

Om en påminnelse ibland blef gjord,
Den alltid kom humant med milda ord.
Och så i endrägt allt har utfördt blifvit.

Tag mot vår tacksamhet I ädle två,
Som så med omsorg byggt vårt nya tempel!
Ett monument må det i sekler stå,
Med Edra namn till efterverlden gå,
Ty verket bär af mästarne sin stämpel. —

Vid Högby kyrkas invigning
den 1 septemb. 1872.

Herre Zebaoth, ditt folk dig beder
Se i nåd, och se i kärlek neder
Till det tempel, som, ödmjukelig,
Din församling här nu helgar dig!
Gud, om tanken sökte dig att fatta
Fåfångt skulle han sin vinge matta,
Dig oändlige, allena stor,
Som i höjden ofvan stjernor bor.
Men Du ser ock ned till jordens dalar,
Der allt skapadt om din kärlek talar,
Om din Gudoms makt och majestät,
Der i allt vi skönja dina fjät.
Se till oss, låt dig vår bön behaga,
Värdes här af nåd din boning taga.
Var oss när, Du alla väsens far,
Såsom Du med fädren varit har!
Då till sabbat templets klockor kalla
Må vi här i endrägt samlas alla
Att i börens och i sångens ljud

Hjertats offer bära dig, vår Gud!
 Detta rum ett heligt rum oss blifve,
 Här din anda hvarje hjerta lifve,
 Att det sanna, det som evigt är,
 Söka blott med helgade begär.
 Må det ord, som visst är och kan lära,
 Rätt förkunnas här och frukter bära
 Så att ordets säd i kristlig tro
 Må i fromma hjertans åker gro.
 Må hvart krossat hjerta här hugsva-
 l, Fridens balsam, i de ord som talas,
 Gjuta sig i hvarje qualfullt bröst,
 Skänka hopp, hugsvalelse och tröst.
 Må de löften, som vi här dig gifva,
 Af oss aldrig brottsligt brutne blifva;
 Helga hvart förbund, som ingås här,
 Då i tron på dig det stiftadt är.
 Må de späda, här i dopet tvagna,
 Blifva i din fadersfamn upptagna;
 Du, som alltid varit barnens vän,
 Främja din församlings tillväxt än.
 Och då vi, i dyra högtidsstunden,
 Ödmjukt böja knä vid altarrunden
 För att fira, Herre, som Du böd,
 Minnet utaf din försoningsdöd,
 Må af nådens håfvor tron då stärkas
 Att den må uppå vår vandel märkas;
 Styrka ge till kamp och manlig strid
 Emot verlden, mot en stormig tid.
 Låt till slut, då lifvets dag har ända,
 Anden, löst från bojan, återvända
 Till sitt urhem, hoppets sälla land,
 Ledd och förd utaf din fadershand. —
 Men i fridens boning, utanföre
 Tempelmuren, verldens larm ej störe
 Då en gång, uti dess stilla ro,
 Våra stoft få i dess kamrar bo.

Så, o Gud, beskydda detta tempel!
 Och då sekler en gång tryckt sin stämpel
 På detsamma, se med välbehag
 Ännu derpå ned och nådigt tag
 I ditt hägn de släkten, som då vandra
 Hit att lära, bedja med hvarandra,
 Du som sjelf af inga skiften vet,
 Du, som var, som blir i evighet!

Till domprosten Wetter.*

En man, som lifvets dyra pligter sköter
 Med redligt nit, med mod och tillförsigt,
 Som går mot målet, ehvad helst än möter,
 Ej vikande från samvete och pligt,
 Han måste bifall och högaktning vinna
 Af alla, hvilka redligt se dertill.
 Och hur det är, man merendels skall finna
 Att rätt man åt förtjensten göra vill.

Så äfven Du som nu vår herde varit
 En man, som känt sin pligt och öfvat den;
 Det ha vi alla något hvar erfarit.
 I dina handlingar du käns igen.
 Ditt arbetsfält är uti andens rike,
 Du embetet på allvar tagit har.
 Måhända sent här återses din like,
 Så tro åtminstone vi något hvar.

---

* Vid hans afflyttning från Skeninge 1876.

För allt hvad rätt och godt Du ansåg vara
 Du verkat har med oförtröttad håg.
 Med viljans skärpa och med tankar klara
 Du ledde, ordnade och förutsåg.
 Det allmännyttiga, som företagits
 På kyrkans, skolans, ja på andens fält,
 Det har ej endast af Dig föreslagits,
 Nej, sjelf derfor Du dig i spetsen stält.

Bland många andra ha vi ett exempel,
 — Det till de större företagen hör —
 Uti vårt gamla, vördnadsvärda tempel,
 Som reser sig mot skyn här utanför.
 Från medeltiden än det kollossala
 I götisk stil för våra blickar står.
 Det är som hördes anderöster tala
 Från hvalfven till oss om förflutna år.

Men hur det var, allherskarn tiden lade
 Uppå detsamma tungt sin hårda hand.
 Till slut det många refvor deraf hade;
 Med oro tänkte man derpå ibland.
 Du kom, Du tänkte ock, men ännu mera,
 Du bragte tanken till beslut också.
 Beslutet blef att templet resturera
 Och handling följde också straxt derpå.

Det yttre träder redan fram i dagen
 Föryngradt och det inre i sin mån
 Fortgår ännu alltjemt, ty hammarslagen
 Man allt som oftast ljuda hör derfrån.
 Snart till fullbordan skall man det bedrifva;
 Och i det nyttiga, här utfördt blef,
 Ditt minne ock skall införlifvadt blifva,
 Ty med din handling Du det sjelf inskref.

Hvad tiden af oss kräfver, känna alla:
 Upplysning heter lifvets höga mål
 — En makt, för hvilken mörkrets härar falla,
 Som tyranniets makt för slipadt stål —.
 För detta mål Du verkade så gerna;
 Folkskolan uti Dig en målsman fick.
 Du sågs med kraft och vilja henne värna
 Och henne bringa till ett ordnadt skick.

Och när Du upp i helgedomen trädde,
 En herde för din anförtrödda hjord,
 I hvilken klarhet Du hvar tanke klädde,
 Hvad kärna låg ej i hvart enda ord!
 Det ord som vist är och kan sanning lära,
 Som åt en hvar botfärdig skänker tröst,
 Du som ett fridens budskap hördes bära
 Med kristligt nit till ångerfulla bröst.

Så hördes hvarje gång Din stämman ljuda
 Inunder tempelhalvfen, hög och ren,
 Och uti Öfverherdens namn tillbjuda
 Nåd och förlåtelse åt hvar och en,
 Som älskar dygden och som tillhör dessa,
 Som vandra uti kärlek, tro och hopp.
 En patriark med silfverhårig hjessa,
 Du lärde hur fullbordas må vårt lopp.

Det fanns en tid, man kunde det förnimma,
 Då mellan Dig och oss ett töcken låg.
 Men snart det föll, såsom en skingrad dimma,
 Då helt betagen hvar och en insåg,
 Att vi i ordets sanna mening hade
 I Dig en upplyst, verksam andans man,
 Hvars alla handlingar ådagalade
 Ett nit, som för det rätta, ädla brann.

Så uti Dig vi lärde snart att vörda
 En ädel herde, nitisk för sitt kall.
 Må, af hvad utsådt blifvit, vi få skörda
 Dess frukter uti sinom tid — ty skall
 Det goda icke segren nå till slutet?
 Helt säkert man ej tvifla må derom.
 Det goda, fram ur goda grunder flutet,
 Skall rötter slå och frodas småningom.

Vi ville Dig vår enkla hyllning bringa
 Och alltså till ett minne lemna vi
 En liten gåfva, fastän den är ringa,
 Uppriktig vänskap ligger dock deri.
 En hågkomst utaf oss den blifve bara,
 Som säga må hur kär för oss Du var.
 Den icke annat afsedd är att vara,
 Den blott deri sitt rätta värde har.

Och nu vi Dig vår tacksamhet hembära
 För hvad Du varit under denna tid!
 Du skött ditt kall såsom en man af ära,
 Det vittna vi, vi framgent bli dervid.
 Vi önska Dig af hjertat frid och lycka
 Vid nya pligter, som Dig vänta än.
 Och så vi Dig som hedersgäst nu trycka,
 Du gode, ädle, faderlige vän!

I festligt lag.

Epilog.

Ja, det är angenämt och kärt ibland
 Att efter dagens mödor, lifvets tunga,
 Få fly till fantasiens fria land,
 Der känslan löses från dess tränga band
 Och lifvets pulsar svalla ännu unga.

Väl är det sannt, att man i äldre da'r
 Bör göra allvaret till lefnadsregel.
 Men äfven då man sig mot hamnen drar
 På lifsseglatsen, kan man ega qvar
 Sitt glada mod förrän man refvar segel.

Må man ej skatta åt det glada skämt,
 Som kryddan är på lifvets hvardagsprosa?
 Det allvarsamma kan ej räcka jemt.
 I längd enformigt blefve det bestämdt,
 Och brancher, tråkiga, må man ej rosa,

Låt skämt och allvar växla med hvarann';
 Må båda ha sin tid och dervid stanna.
 Använda rätt, de skada ingen man.
 Stolt blicke den, som för sitt inre kan
 Förutan rodnad stå med upprätt panna.

Det allmännyttiga ock oss berör;
 Af liknöjdhet må aldrig tungan tystna
 För hvad som fosterlandets väl tillhör.
 En hvar, som älskar det, ju äfven bör
 Till lösningen af tidens frågor lyssna.

Må rösten tränga till rådslagens bord,
 Der landets ombud landets öden dana.
 Ty ordet vare fritt uti vår nord.
 Hvar värdig son af älskad fosterjord
 Bör sluta sig kring folkfrihetens fana.

Detsamma vare ock i gästfri sal,
 Der man sig rör i broderlig förening.
 Man sitte der ej blyg som en Vestal.
 Om man ej mäktar hålla granna tal,
 Man kan ju alltid säga ut sin mening.

Tro icke alltid, att den kraft är svag,
 Som obemärkt och utan stora planer
 Blott i det tysta har sitt arbets-lag.
 Det gifves verkningar af många slag:
 Af vattendroppar bildas oceaner.

Hur månet frö, som stilla myldes ner,
 Sköt icke brodd och bar sin frukt omsider.
 Ja, kanske blef ett träd, som svalka ger
 Åt tyste odlar'n, som med hugnad ser
 Den trefnad och den grönska, som det sprider.

Upplysning är en trogen bundsförvandt
 Åt framåtskridandet, och för densamma
 Har mycket gjorts och göres, det är sannt,
 Men mycket återstår, man märker grannt,
 Förr'n mörkret skingrats för dess gudaflamma.

Nog många slägten komma skall och gå
 Förr'n jordens skilda folk det målet hinna.
 Till dess nog många strider återstå;
 Men ljuset segra skall till slut ändå
 Och sanningen skall en gång segren vinna.

Ja, måtte hvarje ädelt säde gro
 Och bära frukt i fosterländska dygder,
 Att landet blomstra må i frid och ro,
 Och trefnad i palats och hydda bo
 Att lyckliggöra våra svenska bygder.

Krysostomusdagen 1880.*

Det stora namn, som denna dagen bär,
 Påminner om en tid för länge sedan,
 Då ljuset stred en strid mot mörkrets här
 På lif och död — då fortsatt länge redan.
 Det var en tid, då menskoanden låg
 Förtryckt i samvetstvångets bojer slagen,
 Fastän af morgonrodnaden han såg
 Ett sken, som bådade den klara dagen.

I natt och mörker lågo jordens folk;
 Det var en ödesdiger tid, den tiden,
 Då oftast sanningens och ljusets tolk
 Fick offra frihet, lif och blod i striden.
 Med kraftens ord, det skarpa andans svärd,
 Han sig till stridens höga värf beredde;
 Och utan tvekan drog han mot en verld,
 Viss att en gång till seger striden ledde.

Den man, af hvilken dagen namnet har,
 Tillhörde dessa stridsmäns helga skara,
 Som nitiskt, kraftigt fram i dagen bar
 Religionens sanningar, det ljuset klara.
 Krysostomus, den store talaren,
 Hvars namn sin glans igenom sekler sprider,
 Bland kyrkans helga fäder ock var en,
 Som verkat har ett verk för alla tider.

Snart af hans ande tiden blef berörd,
 Den helga säd, den ädle mannen sådde,

* Kyrkoherden Ahlqvists 81 födelsedag.

Har också burit rik och härlig skörd;
 Dess frukter äfven oss omsider nådde.
 Så allt det ädla måste föras ut,
 Fastän det af en fåvitsk verld förföljes;
 Ty sanningen skall segra dock till slut,
 Om ock en tid den utaf mörkret döljes.

Väl striden ännu fortgår; men likväl
 Har ljuset segrat i den strid, då striddes.
 Upplysning, menskorätt, med kraft och skäl,
 Bräckt bojan, som af mörka makter smiddes.
 Religionens klara ljus ifrån sitt rum
 Nu strålar klart så öfver slott som hydda.
 Budbärarne af evangelium
 Ha hägn af lagar, hvilka friden skydda.

En hvar rättänkande i sådant fall
 Med vördnad ser till dem, som ha att bära,
 Det anförtrödda, ansvarsfulla kall
 Att tolka evangeliu milda lära,
 Som bjuder oss, som barn af samme Far,
 Att honom älska öfver allt och vandra
 I tro och kärlek våra lefnadsda'r
 Som bröder, tjenande i frid hvarandra.

Åt Dig ett sådant kall blef anförtrödt,
 Dig äfven gafs en hjord att leda, styra.
 Mer än ett halft århundrade Du bott
 Inom vår krets och skött det kallet dyra.
 Och fast Du redan hunnit åttio år,
 De många åren icke kraften brutit;
 Med oförtröttad verksamhet Du går
 Ännu som under åren, som förflutit.

Att vid den åldern än sig vara lik:
 Af åren oböjd, att på banan långa

Ha fått inhösta här en skörd så rik
 Af lefnadsvishet och af minnen många,
 Och ännu uti sena ålderns dag
 Af samma tjenstepligter strängt upptagen;
 Det är ju vördnadsvärdt! — Alltså mottag
 Vårt tack på denna minnesvärda dagen!

Vid ett valmöte 1884.*

Då frågorna, som vi i dag behandlat,
 Beröra blott ett älskat fosterland,
 Så vore det, måhända, ej ur vägen
 Att vid en sådan sammankomst, som denna,
 För fosterlandet föreslå en skål.
 Den stora vigt, som dessa frågor ega,
 Har riktat landets söners blickar på dem,
 Och det med rätta. Mindre syften vike
 Hän för de större! Fosterjorden är,
 Man säge hvad man vill, dock alla kär.
 Fast en och annan lemnat hemmets stränder,
 Att söka sig ett hem i fjerran länder;
 Hans existens må blifva än så god,
 Han minnes nog den nejd, der vaggan stod.
 De barndomstrakterna, de kära ställen,
 Med dalarne och skogarne och fjällen,
 Som lefva än i saga och i sång,
 Nog hägra för hans inre mången gång. —
 Dock nog härom. — Bland fosterländska frågor,
 De der af medelmåttor som förmågor,

* För uppställande af riksdagsmanskandidater inom G...

Så oafåtligt dryffats, främst dock står
 Den om vårt lands försvar. — I flera år
 Man om densammas lösning sig bemödat
 Och mycken tid man på densamma ödat,
 Dock står hon än på samma punkt, hon stått,
 Ej ens ett enda fjät hon framåt gått.
 Ej sådant tidens fordran tillfredsställer.
 För oss, såväl som andra folk det gäller
 Ej stilla stå, men följa med vår tid
 Och stå beredda, om det gäller strid.
 Ej med vår pligt dagtinga rätt vi ega
 Och under tanklös dvala vekligt säga:
 »Vår möda lönlös är, ej svensken har
 Förmåga mer att trygga sitt försvar.»
 Än männer fostras på den svenska grunden,
 Som sköljs af hafven, vikarne och sunden.
 Och framför allt, glöm ej det dyra bud:
 »Hjelp blott dig sjelf, så hjälper äfven Gud.»
 Fast tidens anda borde folken mana
 Att sluta sig kring fridens milda fana,
 Så hyllas styrkans maktbud blott som lag
 Af jordens mäktige ännu idag.
 En fri nation, som vill sin frihet värna,
 Kan sådan varning ej förglömma gerna.
 Den ej sitt eget bästa vill, han skall
 Ohjelpeligen gå emot sitt fall.
 Om egen ställning svag man må betrakta
 Gent mot den starkares, bör man dock akta
 På tidens tecken, ty om så ej sker
 Man andras aktning ock tillspillo ger. —
 Om ock oss förestod en sådan fara
 Att vi ej mäktade vårt land försvara
 Emot en stark fiendes öfvermakt,
 — Det Gud förbjude! — är ej dermed sagdt
 Att såsom veklingar, ifrån vår sida,
 Anstode oss i sorglöshet förbida
 Ett sådant ödets domslut. — Nej, tvärtom!...

Ej falle öfver oss en sådan dom!
 Historiens stora minnen, af oss ärfda,
 Och utaf tappra fäder oss förvärfda,
 Samt en okufvad frihet, ock ett arf
 Åt oss från tidehvarf till tidehvarf,
 De äro skatter, allt för dyra, stora
 Att, utan strid på lif och död, förlora.
 Hvar redlig svensk, med ett okufvadt mod,
 För deras helgd må våga lif och blod. —
 Emellertid — den, som vill njuta friden,
 Han måste väpna sig, beredd till striden;
 Erfarenheten lärt det; efter hand
 Man den taktiken följt i hvarje land. —
 En öfvad här, som redo står att mota
 Rofflysten fiende, som vågar hota
 Med en landstigning på de svenska skär,
 Han mera segerviss oeh modig är.
 Han strider för sitt land, för egna härden,
 För allt, hvad honom kärast är i verlden.
 En fiende helt visst skall tveksam stå
 Förrän han sådan dust vill pröfva på.
 Så skall ett starkt försvar förvisso blifva
 En skyddsmur för vår frihet och oss gifva
 Den trygghet utåt, som för landets väl
 Ett vilkor är, vi hoppas det med skäl. —
 Å andra sidan ha vi ock att lära:
 Gör icke bördan allt för tung att bära
 För svenske män. — Ett ok, som trycker ner,
 En ringa styrka åt försvaret ger. —
 Ett annat kraf må man ej heller svika:
 Fördela bördan att den trycker lika.
 Rättvisan fordrar det. — Så småningom
 Den gamla slentrianen fått sin dom
 I folkmedvetandet; ty allt det gamla,
 Som sjelft sig öfverlevvat, måste ramla. —
 Ja, sådant är det mål vi önska nå,
 Och i den riktningen vi böra gå.

Förläne Han sin nåd, den gode Anden,
 Och hägne Han allt framgent Nordanlanden,
 Att ett sjelfständigt folk i lugn och ro
 Må uti fridens hyddor lyckligt bo!
 Och må det räknas till vår största ära
 Att lagrarne på fridens tegar skära.
 Ja, gode herrar! Frihets höga mål
 Vår lösen vare. Fosterlandets skål!

Svar på tal.*

Då af inbjudarne ifrån min hembygd
 Ej någon mera finnes här tillstädes
 Är det min pligt, att svara på den skål,
 Som blifvit föreslagen här för dessa. —
 Jag mycket litet denna trakt besökt,
 Är också med de flesta obekant,
 Har icke heller kommit att uppträda
 Som kandidat. — Anledningen blott var
 Att skyldigt återgälda det besök,
 Som gjordes utaf en och annan af Er,
 Då vi valmöte hade i min hemort.
 I heta öfverläggningen idag
 Jag ej deltagit. Mig i sanning tycktes
 Här funnos ju pratmakare tillräckligt
 Förutan mig. — Må herrarne ursäktas,
 Man säger det rent ut — gallimatias
 En helan hop man fick till lufs. Nog af,
 De stora frågor, som här förelågo,

---

* Vid ett valmöte inom L. 1884.

De blefvo likväl dryftade tillräckligt.
 Ert val af kandidat är äfven godt
 Och önskligt vore om han gick igenom
 Vid riksdagsmannavalet, som tillstundar.
 Det val är viktigt. Äfven undertecknad
 Till sådan kandidat har blifvit uppställd
 Uti sin hemort förut, fastän han
 Ej någonsin sig önskat sådant uppdrag.
 Ty bäst man trifves i en trängre krets,
 Är der mot tidens oro bäst tillfreds.
 Vår vakna tid på riksdagsmannen eger
 Ej ringa anspråk. Då man öfverväger
 Hvad värf, som lemnats uti dennes hand,
 Man misstror honom dermed gå i land. —
 Vår tid går hafvande med många frågor,
 Som vänta på sin lösning. Vigtigast
 Och äldst tillika på dagordningen
 Står frågan om ett fosterländskt försvar,
 Tidsenligt, afvägdt efter våra krafter,
 Samt mera jemt fördeladt; ty de gamla
 Häfdvunna orättvisor till sist
 Ändtligen något hvar har börjat inse.
 Till frågans lösning ha förslag ej saknats;
 Men alla hittills delat samma öde:
 Att mördas utan nåd i riksdagen.
 Emellertid erkänna alla enigt,
 Att något måste göras och det snart;
 Men då det fråga blir om bästa sättet
 Att lösa frågan, är endrægten borta.
 Den ene vill ha allmän värnepligt,
 En annan värfvad stamtrupp och en tredje
 Vill hafva gamla stammen kvar. — Nåväl!
 Dit lutar väl de flesta, som det tyckes.
 Och sedan ha vi ju »grundskattegurglet»?
 En lång, segsliten fråga, äfven den.
 Nu mera många kommit till den åsigt
 Att dessa skatter, gamla orättvisor,

Helt simpelt skola skrivas af. — En part
 Dock fins, som anser, att de skola lösas
 På vilkor, ytterst billiga och goda;
 Och det projektet gillas af de flesta.
 Och så på sistone dykt upp en fråga,
 Som, fastän ny, har satt — helt resolut —
 Eldfångda sinnen uti eld och låga
 Långt mer än tvistefrågorna förut.
 Det är tullfrågan. — Viktiga intressen
 Berör den visst; och hela svenska pressen
 Nu dryftar den — men det är blott ingressen
 Till hvad, som komma skall; och hur till slut
 Den kommer att afgöras, vete...
 För min del är jag likväl af den tanken
 Att skydd behöfves, ja är rent nödvändigt
 För såväl jordbruk som för industri,
 Såvida vi ej skola dränkta bli
 Af utländsk öfversvämning för beständigt.
 Mer kunde sägas. Det må vara nog,
 Ej fler exempel tarvas, och med fog
 Man påstå kan, att stoff ej lærer fela
 Till split och tvister. — Ser man på det hela
 Är riksdagsmannens kall ej afundsvärdt,
 Ehvad för öfrigt honom blef beskärtdt.
 Och huru han må sträfva och arbeta
 Blir lönen ofta tadel, som vi veta.
 Hvem vill mot sådan oro, sådan strid,
 Förbyta egna hemmets lugna frid?
 I hvardagslifvets obemärkta dalar
 Man vandrar trygg. I Themis tempelsalar
 Är man en främling, har ej vetskap om
 Hur »tempelherrarne» der hålla dom.
 Ju mindre kraf man finner på sig stälda,
 Dess lättare man har att skulden gälda.
 Med jordiskt bråk och äflan föra krig
 Må hvem som vill, det hugfälls icke mig.
 Offentligt man ju verlden strängt bedömer

Och då kanhända först man honom glömmet,
 Se'n han sitt kall har fyllt och lagt det ned.
 Nå väl, det är nu en gång verdens sed.
 Välan, att eftersträfva sådan lycka
 Ej mödan lönar, kunde man väl tycka.
 Och likväl finnas många, som man vet,
 Som fika efter slik lycksalighet. —
 Min mening här jag endast säga velat
 Och tror mig icke deruti ha felat.
 Sin tanke säga och dervid förbli
 Helt säkert och den regeln gillen I.
 Här nämndes förut: endast få jag känner,
 Dock hafven I bemött mig här som vänner.
 Välviljan från Er sida sådant gör,
 Hvarför jag Eder tackar, som sig bör!
 En stund så angenäm skall snart ej glömmas...
 En tacksamhetens skål må därför tömmas!

Vid en afskedsfest.*

Vi hafva sammankommit här i dag,
 Då »Sommarriksdagen» mot slutet lider,
 Att till hvarandra, uti festligt lag,
 Tack och farväl få säga, ty omsider
 Från hufvudstadens qvalm och bråk man flyr
 Och kosan emot hemmets nejder styr.
 Mandatet gått till ända. — Episoden
 Är slutad, slut är treårsperioden.

---

* Af Andra kammarens tullvänner i Stockholm 1887.

Rätt egendomligt till ibland det går,
 Bemärkansvärdt sig händelserna skicka.
 Två lagtima riksdagar på ett år
 Är ju som två torsdagar i en vecka.
 Experimentet försiggick ändå;
 En »Sommarriksdag» vi fått pröfva på;
 Och sommarvärma ha vi ock fått röna
 Hos »Mälardrottningen», den kända sköna.

Hon ler så mildt, den »Sköna synderskan»,
 På sina holmar, mellan blåa vikar.
 Vid anblicken häraf väl ingen kan
 Stå oberörd — naturen högt predikar.
 Här konsten mycket gjort. En rik natur
 Gjort ännu mera; mäktigt derutur
 En stämma talar till hvart känsligt sinne,
 Som röres af hvad skönt, som fins derinne.

Ja, så till vida är allt godt och väl,
 Men huru, manne, står det till på landet?
 Nog fins der sommargrönska äfvenväl;
 Men ställningen är tryckt — man länge fann det —
 Den trägne odlaren gör bittra rön
 Förutan hopp att vinna mödans lön
 Ty karg naturen är och bister tiden.
 Han måste duka under i den striden. —

Och de beslut, vi hafva fattat här,
 Ej egna sig att hans förhoppning lifva.
 Man hoppas alltid, men hur än det är
 Förhoppningarne ofta svikna blifva.
 Då på mandatet man tillbaka ser
 Man föga tillfredsställes. — Kanske fler
 Gjort samma rön? — Dock om man redligt sträfvar
 Det inre vittnet ej sitt bifall gäfvar.

Dock bort med klagolåten; Ty helt visst
 Ej anstår laget här en dylik qvidan.
 Hvad båtar det att vara pessimist?
 Tag hellre lifvet från den ljusa sidan.
 Vi hoppas äfven att den Allmaktshand,
 Som hittills skyddat Sveas folk och land,
 Skall hädanefter, såsom hittills, skydda
 Vårt fosterland, såväl palats som hydda.

Så låtom oss, förrän vi skiljas åt,
 En stund förtroligt umgås med hvarandra!
 Mot skilda mål går se'n vår lefnadsstråt,
 En hvar sin gifna bana har att vandra.
 Om här vi alla mötas än en gång
 Vet ingen dödlig. Tiden blir ej lång
 Tills man skall få ett svar på denna fråga.
 Att sådant hoppas kan väl ingen våga.

Af hvad man pröfvat och af hvad man lärt,
 Ett har man funnit, dyrbart har det blifvit.
 Det är ett godt kamratskap, vördnadsvärdt,
 Ett minne, som skall följa genom lifvet.
 Ett godt kamratskap, under tidens strid,
 Förlänar det upprörda sinnet frid.
 Ett sådant minne gerna med man tager,
 Då härifrån till eget hem man drager.

MINNESRUNOR.

MINNESOTA

En ung husmoder.*

Du, som tviflar på att dygden finnes,
Gå till denna graf och stanna der
Och dig teckna spridda drag till minnes
Af dens lefnad, som är jordad här.

Och då se'n du läser hvad du tecknat
Skall du finna, att en flärdfull verd
Ännu dygder har, som ej förbleknat,
Ännu hjertan finnas utan flärd.

Hon, som slumrar der så tyst i mullen,
Skall en lärdom ge dig häruti.
Vindens flägt, som ilar öfver kullen,
Hviskar derom, då han far förbi.

Men om vindens språk — för svårt att fatta
För ditt öra blifver en mystèr,
Der din forskningsvinge fåfängt mattas,
Gå till andra nejder, forska der.

Gå därför tillbaka till de bygder,
Der den dödas verkningskrets förr var,
Der hon städse öfvat stilla dygder,
De på dina frågor lemna svar, —

* Klara Anderson, Sjögestad, död 1869.

Mild och fridsam, som en lundens dufva,
 Anspråkslös, hon allas hjertan vann.
 Bifall vinner städs det milda, ljufva;
 Det ej annorlunda vara kan.

Kärleksfull och god till själ och hjerta
 Vandrade hon lifvets väg förnöjd.
 Fälde tårar vid en likes smärta,
 Gladdes sjelf, då hon såg andras fröjd.

Sådan var hon; men nu är hon borta,
 Blomman vissnat, stängeln redan bräckt.
 Hennes lefnadsdagar blefvo korta,
 Lifvets lampa blef i förtid släckt.

Och som arkens dufva emot stranden
 Längtansfullt på lösta vingar for.
 Anden flygtat till de bättre landen,
 Der vi hoppas friden evigt bor.

Svårt att skiljas från de sina kära,
 Då ett ömt, ett långt farväl hon bød
 Dem, som stodo hennes hjerta nära,
 Som i lifvet voro hennes stöd.

Och nu stå de sörjande vid grafven.
 Fuktad är hvar kind af saknan's tår.
 Smärtan kännes djup och vet ej af en
 Tröst uti en sorg så djup, så svår.

Dock förtviflen icke. Han, som delar
 Sorgen ut, är lika vis som god.
 Samma hand, som sårar äfven helar.
 Alltså, sorgsna hjertan, fatten mod!

Hoppets engel hviskar att I skolen
 Åter mötas bortom tidens slut
 Uti ljusets rike, bortom solen,
 Dit den saknade har gått förut.

Vid en moders död.
 Den 28 dec. 1873.

Så äfven du från jorden vandrat har,
 Du hulda moder, alltid goda, ömma.
 Hvad här du var de skola aldrig glömma,
 De dina kära, dem du lemnat kvar.
 Med rätta utaf dem du älskad var,
 Derför ock sakna'ns heta tårar strömma
 Vid bären, vid den graf, som snart skall gömma
 Det hjerta, som så varma känslor bar.

Så har den fria anden hamnen nått.
 Till fridens land, dit före oss du gått,
 Må äfven vi som du en gång få vandra.
 Sof hädangångna nu i ro och frid!
 Snart, efter livvets korta kamp och strid,
 Vi hoppas att få återse hvarandra.

Vid en ung flickas graf.

Så hvile du i frid i grafvens gömma,
 Du, som var alla kär, du goda, ömma!
 Din vandring här på jorden blef så kort
 Och, menskligt sedt, du allt för snart gick bort.
 Hur många år skall flygta genom tiden
 Tills afven vi få vandra dit, der friden
 Och lugnet herskar, dit vår längtan står
 Från jordens oro? — Han, som allt förmår,
 Som räknat våra dagar, blott det känner.
 Farväl till dess, du, som i unga år
 Den sista striden redan öfvervunnit,
 Du, som så tidigt trygga hamnen hunnit,
 En helsning tag från släktingar och vänner!

Prostinnan Wallström.*

Så dystert allt är uti qvällens frid
 På grafvens stilla gård, bland trädens stammar,
 Der tyst en vännkrets slutet står invid
 En öppnad graf, en sista hvilokammar!
 Naturen sjelf är hölj'd i svepningsskrud,
 Der stum hon under hvita slöjan hvilat.
 Allt tolkar ju förgänglighetens bud,
 Då tanken upp mot högre rymder ilar.

* Död 1878, öfver 90 år.

Till Dig, som tronar i det höga blå
 Din makt och vishet täljs af dina under —
 Med stilla andakt våra känslor gå
 I dessa vemodsfulla högtidsstunder.
 Det är din skickelse, som mäter ut
 För hvarje menskobarn dess tal af dagar.
 Allt måste vörda dina råds beslut
 Och böja sig inför naturens lagar.

Den ene ryckes bort i lifvets vår
 Likt späda blomman, bruten i sin knoppning;
 En annan i sin lefnads bästa år
 — Kanske familjens stöd och dess förhoppning —
 Blir tagen från de sina, hvilkas tröst
 Och hjälp man trodde honom ämnad vara;
 En tredje hinner kanske lifvets höst,
 Då han får kallelse att hädanfara.

Åt några få det dock behagar Dig
 Tillmäta längre lefnadsmått än andra;
 Ja, en och annan får sin lefnadsstig
 Mot stafven stapplande här länge vandra.
 Din afsigt, Herre, känna icke vi,
 Oss tillhör ej i dina rådslag blicka.
 Din helga vilja blott vår lag må bli
 Och ödmjukt taga vi, hvad Du täcks skicka.

Så äfven hon, invid hvars graf vi stå,
 Har hunnit räkna många år i tiden
 Förrän hon fick den trygga hamnen nå,
 Den sista hvilan, der hon funnit friden.
 Nog hon af år och mödor hann bli trött,
 Hon länge längtat till de bättre landen.
 Det mål är nått: nu stoftet sofver sött;
 Till högre rymder gått frigjorda anden.

Hon vårdades till lefnadsdagens slut
 Af dem, som stodo hennes hjerta nära.
 Sin sista suck hon ock fick andas ut
 Hos dem, som främst dock voro henne kära.
 Sin pligt mot henne de ej hade glömt,
 När åren tyngde, helsans kraft var bruten,
 De henne styrkte, stödde, ledde ömt
 Med barnslig kärlek till en moder sluten.

Vi sörja henne, ty hon var oss kär,
 Hvad här hon var vi skola aldrig glömma;
 Då hennes verkningskrets en tid var här
 Uti vår bygd hon lemnat minnen ömma.
 Som maka, moder kärleksfull hon var
 Samt hjertegod och vänskapsfull mot alla.
 En ädel qvinnas uppgift fyllt hon har.
 Ett sådant mål man väl må ädelt kalla.

Hvad är egentligen väl lifvets mål?
 — Det är ett spørsmål, värdt att derpå märka —
 Är egna »jaget» kanske den idol
 Hvarför man föddes att på jorden verka?
 Ack nej, nog målet är oss alla känt:
 «I Kristo kärleksfullt hvarandra stöden;
 Men framför allt haf andens öga vänt
 Emot det mål, som väntar oss i döden!»

Det hade hon, hvars kalla stoft vi här
 Ha öfverlemnadt uti jordens sköte.
 För anden lifvets gåta löst nu är
 Och stoftet gått förgängelsen till möte.
 Ja, må hon hvila här i ro och frid,
 Den ädla, som här nedlagt vandringsstafven!
 Och utaf rörda bröst vi lägga ned
 Vår enkla minnesruna uppå grafven.

Jonas Anderson.*

Från Vetterns strand ett sorgebudskap kom,
 Som posten snart kring hela landet förde.
 Det var ett dödsfall det förtäljde om;
 En sorgepost, som djupt oss alla rörde.

Den sade oss att efter livvets strid,
 Från tidens oro, kamp och vedermöda
 Du ock gått bort i stilla lugn och frid
 Till grafvens ro att hvila bland de döda.

Den för sig redligt vandrat har som du
 Ser lugn hur lefnadsdagens afton skymmer.
 Han vet att efter livvets korta nu
 Han hvila får från möda och bekymmer.

Men fast du sjelf gått bort, hvad här du var
 Skall den, som kände dig, dock aldrig glömma,
 Det verk, som ibland oss du verkat har,
 Skall landsmän tacksamt i sitt hjerta gömma.

Uppå den ort, vi oss befinna, der
 Du många inlägg gjort i dagens frågor.
 Med rätta derföre du ansågs här
 Bland en af riksförsamlingens förmågor.

Och såsom sådan också jemt du stod
 I främsta ledet ibland odalmänner
 Och verkade med kraft och mannamod
 För landets bästa, något hvar det känner.

* Ledamot af Andra kammaren. Död 1887.

»Sjelfständighet är mannens första dygd» —
 Medborgardygders grundval den må kallas.
 En åsigt, uppå ärligt uppsåt bygd,
 Bör respekteras, fast den ej är allas.

Så äfven du; vi sågo här en man,
 Som aldrig svek i ord och handling närde.
 Sjelfständig och okonstlad, alltid sann;
 Just egenskaper, som ge mannen värde

Ja, uti allt, hvad du dig företog
 Och verkade i ord som i exempel,
 Uppriktigheten røjde sig — allt nog
 Det ädla tryckte uppå allt sin stämpel.

Så hvile du i frid! Din lefnadsdag,
 Så redligt använd, har nu gått till ända.
 Till minne af vår vörndnad emottag
 Den gård* från Mälarstaden vi dig sända.

Kyrkoherden Ahlqvist.

* 1800 † 1890.

Vid grafven är vår vandring slut.
 Dit hän dock lifvets alla vägar föra
 Hur skilda de än varit ha förut;
 Der målet är, der de till slut upphöra.

* En minneskrans från Östergötlands riksdagsmän.

Den bleke liemannen ständigt går
 Att skördar berga, slägte efter slägte.
 Mot denna stormakt menskomakt förmår
 Alls intet, huru vidt den sig än sträckte.

Förgängelse är jordelifvets lott.
 »Allt är fåfängligt». — Denna lag oss tyder,
 Att likt en dröm är menskolifvet blott.
 »Du måste dö» — det stränga budet lyder.
 Om lifvet varar åtti, nitti år,
 Ja, ännu längre; då det har framfarit
 Det liknar dagen, som förgick igår:
 Ett minne blott af någonting, som varit.

Så står det fast — oss allom en gång sagdt —
 Hur än vi räkna många år och dagar,
 De ta' dock slut, ty oss blef förelagt
 Att underordna oss naturens lagar.
 Men då en gång är slutadt lifvets lopp
 Och bojan bräckt, som anden hållit fången,
 För honom evighetens dag går opp,
 En dag, hvars sol ej vet af nedergången.

Till dessa tankar ledas vi i dag,
 Då här vi stå församlade vid griften,
 Der aldrig herde, efter Guds behag,
 Fått gå till hvila efter lifvets skiften.
 Hans långa lefnadsbana slutet nått;
 Från lifvets strid, från arbete och möda,
 Frigjorda anden till sitt urhem gått
 Och stoftet gått att hvila bland de döda.

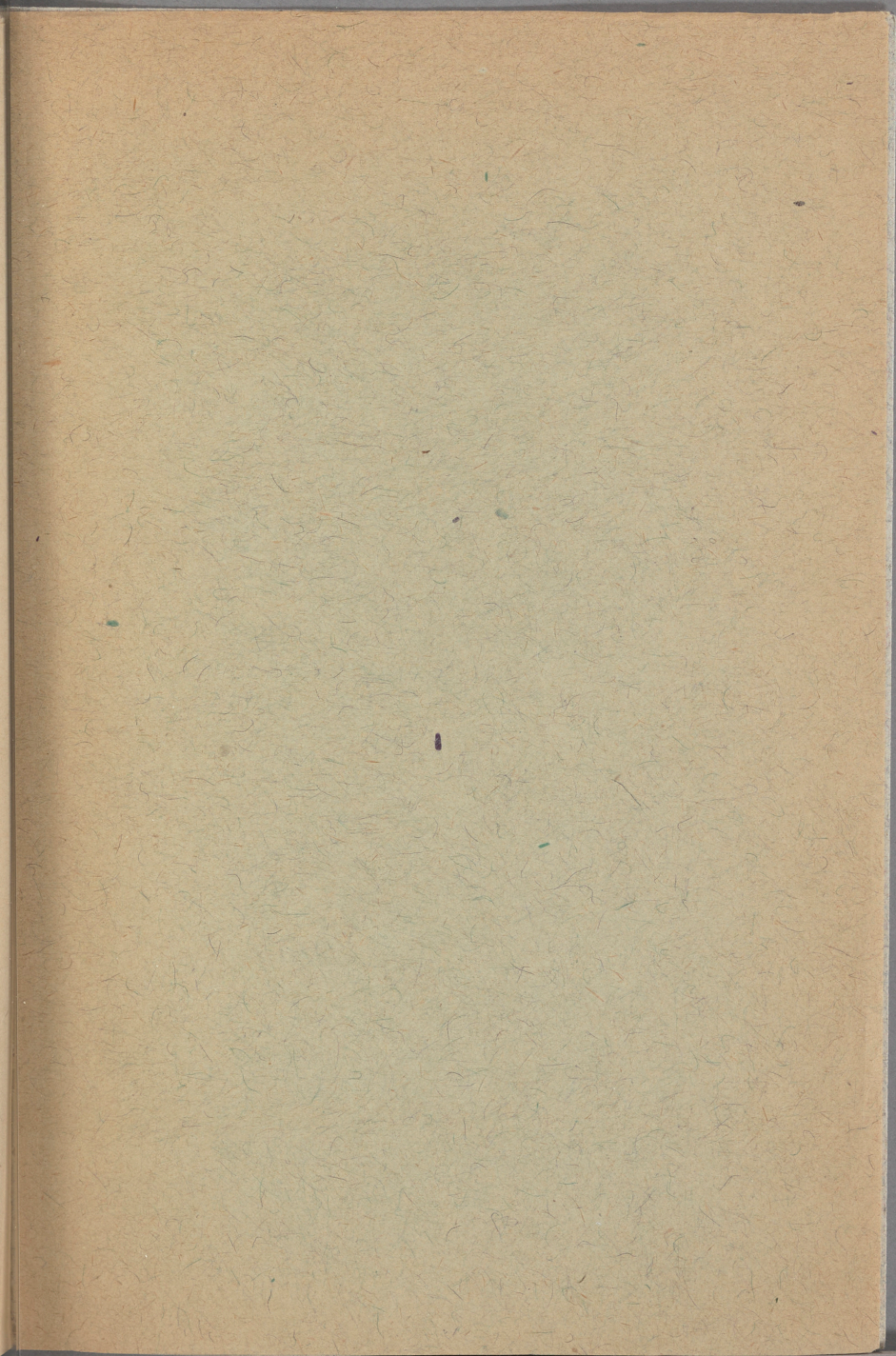
Som herde för sin anförtrödda hjord,
 Som lärare han stått alla nära
 Och tolkat för oss nådens dyra ord.
 En föresyn i lefverne och lära

Mer än ett halft århundrade han var
För oss och skötte dyra herdekallet
Ännu allt intill ålderns sena da'r
Med samma nit, som alltid varit fallet.

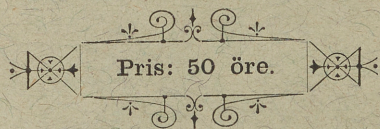
Så sågs den gamle, alltid blid och god
Och förekommande, som ingen annan.
Välvilja, fridsamhet och ädelmod
I anletsdragen, på den höga pannan,
Oss mötte alltid. — Men en vilja stark,
Då sådant kräfdes, äfven här oss mötte.
Så satt den gamle som en patriark
Och oförtröttad herdekallet skötte.

Sof trogne herde nu i ro och frid
Den långa sömnen i den stilla grafven
Från nittiårig lefnads kamp och strid
Och från den länge förda herdestafven!
Den redligt verkat har en tid så lång
Skilsmessan ljuf är, då den är för handen.
För honom är den blott en öfvergång
Från jordens oro till de bättre landen.

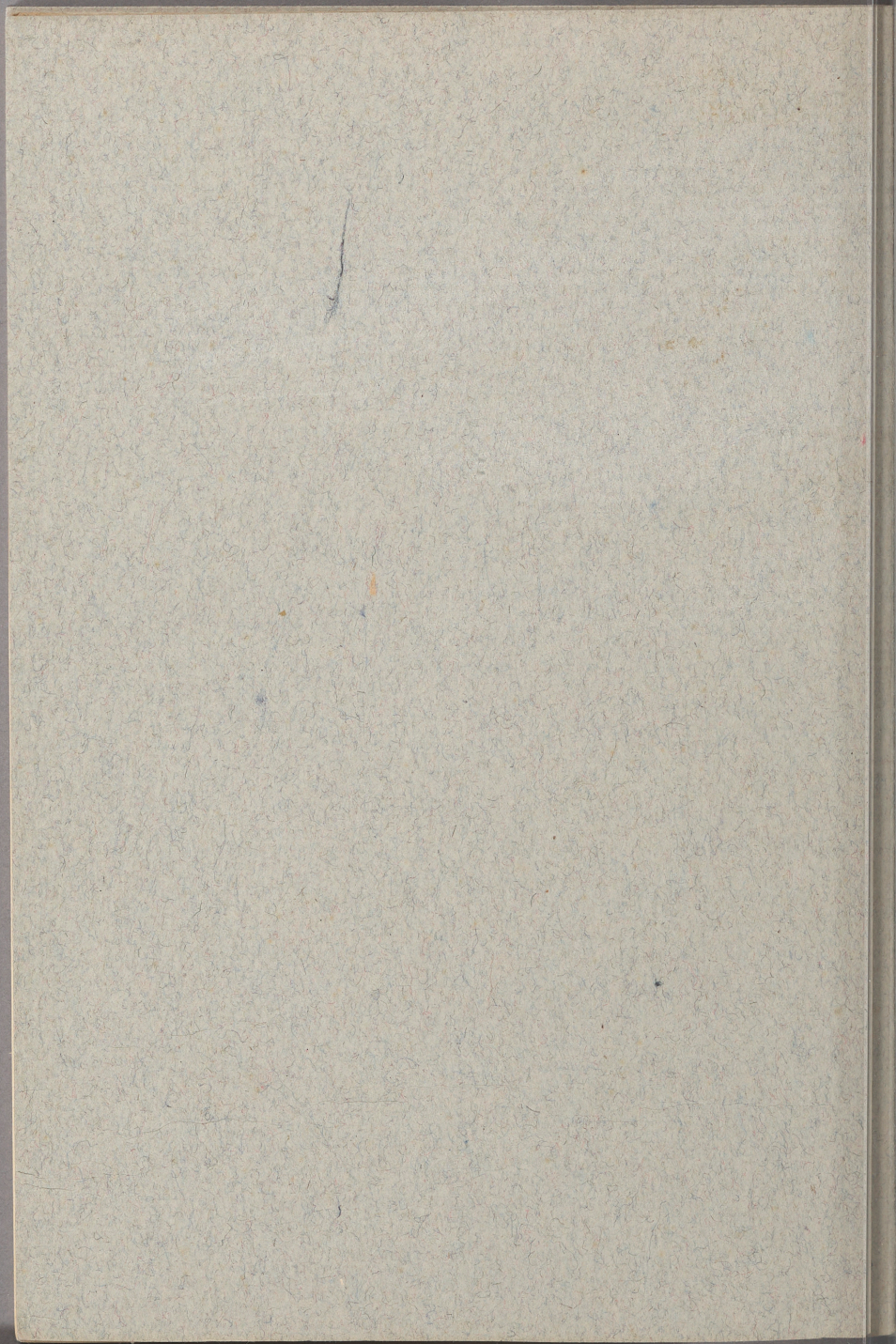

Pris: 50 öre.

A decorative horizontal frame containing the text "Pris: 50 öre.". The frame consists of a central rectangular box with a double-line border. At each of the four corners of this box, there is a small, stylized decorative element resembling a fleur-de-lis or a similar heraldic symbol. The entire frame is centered on the page.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
								
								